SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 113. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 16, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 16-го ЧЕРВНЯ 1995 р. Ч. 113. РІК CII.

Л. КУЧМА ДОМАГАЄТЬСЯ РЕФОРМ

Київ (УНІАР).— У вівторок, 13-го червня, Президент України Леонід Кучма представив членам Уряду нового прем'єр-міністра Євгена Марчука і привітав керівника Кабінету Міністрів з цим призначенням.

Президент України наголосив на необхідності невідкладного вирішення питань організації виконавчої влади: формування уряду та підготовка урядової програми, з якою прем'єр-міністер має виступити до кінця місяця у Верховній Раді України.

Визначаючи програму мінімум у діяльності нового Уряду, Л. Кучма наголосив на необхідності виконати протягом місяця конкретні економічні проєкти, які сприяли б реформуванню української економіки, зокрема, створенню фінансово-промислових груп.

Є. Марчук сказав, що, одна з найперших і найголовніших проблем, що її слід розв'язувати при організації виконавчої влади це — створення чіткого внутрішнього механізму дисципліни й контролі в Уряді. Він також наголосив, що від сьогодні започаткується принципово новий етап у діяльності Кабінету Міністрів, що наблизить поступове подолання кризи в українській економіці, й закликав членів Уряду до співпраці.

Президент Кучма видав розпорядження про невідкладні заходи щодо розвитку агропромислового комплексу і зобов'язав Кабінет Міністрів та інші органи центральної виконавчої влади в установлені терміни вжити конкретних дій, спрямованих на забезпечення збирання врожаю нинішнього року, на формування державних ресурсів сільськогосподарської продукції, вдосконалення правової основи діяльности сільських товаровиробників.

КОМЕНТУЮТЬ КОНСТИТУЦІЙНИЙ ДОГОВІР

Київ (УНІАР).— В центрі уваги українських політиків залишається тема підписаного 8-го червня конституційного договору між Верховною Радою і Президентом України.

Цивілізованим, гідним правової держави рішенням назвав цю подію у своєму виступі на установчій конференції столичної організації Соціял-Демократичної Партії України її голова, міністер юстиції Василь Онопенко. На його думку, цього вдалося досягти завдяки зусиллям Президента та багатьох народних депутатів. За словами Онопенка, це крок до зміцнення демократичних інституцій, послаблення напруги як політичної, так і суспільної. Введення в дію закону про владу створить можливість для розподілу уповноважень між гілками влади і стане необхідною передумовою нової конституції України. Досягнення згоди між законодавчою і виконавчою владами сприятиме зміцненню авторитету держави на міжнародній арені, вважає В. Онопенко.

Народний Рух України значення конституційного договору не перебільшує, оскільки він має тимчасовий характер і не може замінити собою конституцію. У заяві НРУ з цього приводу сказано: "головним наслідком підписання конституційного договору є усунення політичних перешкод для здійснення глибоких і послідовних економічних реформ. Президент отримав можливість зформувати Уряд згідно з власним баченням, а не під тиском тієї чи іншої політичної сили. Для Уряду створено можливість проводити реформи і нести пряму відповідальність за наслідки своєї праці.

Створилися умови для того, щоб Верховна Рада стала справді законодавчим органом".

Плянують конференцію „Українсько-жидівські діялоги"

Ню Йорк (О. Бураковський). — Товариство Українсько-жидівської Співпраці і Американська асоціяція жидів-вихідців із СССР плянують спільно провести при кінці 1995 року (правдоподібно у місяці листопаді) наукову конференцію п. з. „Українсько-жидівські діялоги".

Такі конференції проводилися ще за часів УНР, а тепер в 1991 році в Україні, а в 1993 році у Єрусалимі. В них брали участь відомі науковці з багатьох країн світу, в тому із ЗСА та Канади.

За 1000 років перебування жидів в Україні стосунки поміж українцями і жидами, які нераз ставили ці два народи по різних сторонах барикад, дають можливість розглядати їх в дуже різних аспектах. Досі реакція обох народів на взаємну нелояльність не піднімалася вище рівня соціяльних рефлексів, а стереотипи є сьогодні політично шкідливими як для незалежної України та Ізраїля, так і для багатьох українських та жидівських громад розкидених по світі, особливо на терені ЗСА і Канади, де ці громади найбільші. Саме тут стереотипи найбільше загострені та несправедливі. Одною з перших ластівок в поборенні цієї несправедливости було вшанування відомого діяча жидівської громади рабина Дейвида Н. Лінколна, що відбулося в Ню Йорку 10-го травня.

Тепер черговим кроком повинна бути плянована конференція, яка має за мету перегорнути заборонені сторінки минулого і дати можливість висловити свої думки сучасним науковцям, політикам, письменникам і всім, що зацікавлені проблемою.

Плянується провести працю конференції у трьох напрямках: історично-філософському, суспільно-політичному і культурно-мистецькому. Отож можуть бути на конференцію винесені дуже численні та різні теми, що торкаються повищих питань. Проситься отже надсилати свої пропозиції і зауваження щодо конференції до Олександра Бураковського, який працює за дорученням комітету для проведення конференції.

У справах конференції слід звертатися на адресу: O. Burakowskyj, 45 East, 33rd St., Suite B. New York, N. Y. 1 0016, або 379 Bradley Ave. # C Staten Island, N. Y. 10314.

Серби звільнили ще одну групу закладників

Пале, Боснія. — Керівники боснійських сербів повідомили, що вони звільнили всіх закладників з числа вояків миротворчого контингенту ООН, крім 15 осіб.

Спостерігачі висловлюються в тому сенсі, що чергове протистояння між Радованом Караджічем, лідером боснійських сербів, і міжнародною спільнотою досить щасливо закінчується.

Це протистояння почалося в травні, коли летунство НАТО на прохання керівництва ООН розбомбило сербський військовий склад у Пале. У відповідь серби захопили 370 „голубих шоломів". При цьому серби заявили, що вони не мали кращого способу унеможливити нові повітряні удари. З цією метою усіх закладників вони розмістили на території своїх військових об'єктів як живе прикриття на випадок нових бомбардувань.

Тепер, після майже остаточного розв'язання проблеми закладників, можна сміло сказати, що ці останні події великою мірою посприяли зміцненню авторитету президента Сербії Слободана Мілошевіча. Саме він зумів переконати боснійських сербів, що закладників треба звільнити.

Подібно до того, що С. Мілошевіч доможеться скасування принаймні деяких санкцій, запроваджених міжнародною спільнотою щодо Сербії, оскільки її керівники, зокрема С. Мілошевіч, винні в розпалюванні війни на території колишньої Югославії.

Тим часом країни НАТО збільшують свою військову присутність у регіоні на той випадок, коли „голубі шоломи" потребуватимуть допомоги. Поблизу кордонів колишньої Югославії займе варту 10-тисячний контингент.

ВИХОВНО-ВІДПОЧИНКОВІ ТАБОРИ УЗХ

Лігайтон, Па. — Головна управа Українського Золотого Хреста повідомляє, що тритижневі виховно-відпочинкові табори УЗХ на оселі ім. Олега Ольжича для дітей і молоді 7-14-річного віку починаються у неділю, 9-го липня. Тижнева оплата — 120 дол., реєстраційне —20 дол. (одноразово). Таборова комісія просить якнайскоріше зголошуватися, бо кількість місць є обмежено з огляду на приїзд дітей з України. Зголошуватися слід до Уляни Процюк (215) 235-3709, або Володимири Кавки (610) 623-2309. Листи слід посилати на адресу: Ukrainian Gold Cross, c/o Mrs. W. Kawka, 2415 Devon Lane, Drexel Hill, Pa. 19026.

Появилося нове видання

Джерзі Сіті, Н. Дж. — В Австралії вийшла у світ в 1995 році нова праця Михайла Селівахова „Народні мотиви України". Автор написав працю українською мовою, а переклад на англійську мову зладив Юрій Ткач.

Чепурне 64-сторінкове видання появилося спільними заходами австралійської книгарні „Байда" та Київського Музею ім. Івана Гончара.Обкладинку прикрашають твори тетерівських різьбарів, Василя Парахіна, Миколи Марущака,Франтса Можаровського та Валентина Корякіна.

Книжечка коштує 7.50 дол. включно з пересилкою та можна її замовляти у Bayda Books, 30 Fairway Rd., Doncaster, 3108 Australia. Тел: (03) 857-5371.

КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР В ЕМЛЕНТОНІ

Емлентон, Па. — Українська Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка і Товариство Українських Бандуристів оголошують 12-ий Кобзарський табір, який проходитиме від 6-го до 20-го серпня ц. р. на оселі Всіх Святих УАПЦ в Емлентоні, Па. Цього року інструкторами табору будуть: Ю. Китастий, Я. Антонович, А. Кохан, М. Фаріон, М. Житовка та Н. Тарнавська. За дальшими інформаціями слід писати на адресу: Kobzarska Sich, c/o Anatoli Murha, 15356 Ellen Dr., Livonia, Mich. 48154, або телефонувати на число (313) 953-0305.

АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ В АЛЛЕНТАВНІ

Аллентавн, Па. — Місцева українська православна церква Покрови Пречистої Діви Марії, яка 18-го липня 1990 року вітала Святішого Вселенського Патріярха Димитрія, повідомляє, що у неділю, 16-го липня ц. р., буде відслужено Архиєрейську Божественну Літургію о год. 9-ій ранку. Літургію служитимуть: Архиєпископ Антоній, УПЦ в ЗСА, та Єпископ Всеволод, Первоієрарх УПЦ в ЗСА. Бенкет відбудеться в Рамада Інн, 1500 МекАртур ровд, Вайтголл, Па.

Делегація німецького парляменту відвідала Україну

Київ (УНІАР). — Тут 11-12-го червня з офіційною візитою перебувала делегація парляменту Німеччини, очолювана головою комісії бундестагу з питань оборони Клявсом Розе.

У понеділок, 12-го червня, депутати бундестагу зустрілися з представниками комісій Верховної Ради, міністром оборони України Валерієм Шмаровим, начальником Генерального штабу Збройних Сил України Анатолієм Лопатою і головою українського парляменту Олександром Морозом.

Відкриваючи зустріч, О. Мороз зазначив, що українсько-німецьке співробітництво не передбачає суперництва і використання один проти одного військових можливостей.

К. Розе підкреслив надзвичайно велику ролю парляментаризму в Україні, підтвердженням чого є підписання конституційного договору між Верховною Радою і Президентом. Він також зазначив, що метою приїзду їхньої делегації є ознайомлення із станом Військово-Морських Сил України і бажання продемонструвати важливість значення України в структурах європейської безпеки.

Після зустрічі відбулася пресова конференція, під час якої голова німецької делегації сказав, що Німеччина проявляє велике зацікавлення українсько-російськими відносинами і прагне, щоб переговори в справі Чорноморської фльоти закінчилися успішно. Німецька делегація, за словами К. Розе, хотіла почути як Україна бачить себе в майбутньому і у Міністерстві Оборони та Верховній Раді їм сказали, що Україна "бере на себе дуже симпатичну ролю невтральної держави". Щодо можливого розширення НАТО, гість відповів, що держави, які хочуть приєднатися до НАТО чи до програми "Партнерство для миру" мають на це право, але "Україна покищо не прагне стати членом НАТО". Таку одностайну думку висловили всі урядовці, з якими їм довелося розмовляти.

Голова комісії Верховної Ради Володимир Мухін на запитання про розподіл Чорноморської фльоти пояснив, що ще мають бути узгоджені сім важливих питань, як наприклад, проблема розташування обох фльот, розподілу інфраструктури, фінансового забезпечення тощо і угоду ще має ратифікувати парлямент України. Прем'єр-міністер Євген Марчук додав, що за кораблі, які відійдуть до Росії, вона сплачуватиме Україні твердою валютою. Питання базування української фльоти "вирішуватиме сама Україна".

У другій половині дня делегація поїхала до Одеси для відвідання частин Військово-Морських Сил України і виїзду спочатку до Білорусі, а тоді до Росії.

БЕРХТЕСҐАДЕНСЬКА ЗУСТРІЧ НА СОЮЗІВЦІ

Кергонксон, Н. Й. — Тут на оселі УНСоюзу „Союзівка" 16-17-го вересня ц. р. проходитиме зустріч колишніх учнів гімназії табору „Орлик" в Берхтесґадені. У справі замовлення кімнат слід звертатися на Союзівку, тел. (914) 626-5641, факс (914) 626-4638. Збирається також матеріяли до пропам'ятної книги в 50-ліття матур. Фотографії, спомини і дописи можна присилати до: Mr. Myron Radzykewycz, 12007 Dorado Dr., Warm Mineral Spring, Fla. 34287.

Українські ортодонти увійшли до міжнародної асоціяції

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. Кузьмович). — В поворотній дорозі з Міжнародного конгресу ортодонтів, що відбувся в другій половині травня у Сан Франсіско, заходить до редакції рідкий гість із Львова — д-р Мирослава Дрогомирецька, асистент катедри стоматології у Львові, ортодонт, яка була саме на Конгресі як одна із двох дентисток, що дістали на цей конгрес офіційне запрошення.

д-р М. Дрогомирецька у редакції „Свободи" розповідає про свої враження.

Ми підкреслюємо зумисне, що д-р М. Дрогомирецька рідкий гість тому, що звичайно приїжджі з України — це політики, літератори або науковці, зате вільні звання і їхні фахівці рідко заступлені у хвилі відвідувачів.

Тому і особливо цікаво послухати звідомлення молодої дентистки після приїзду із Сан Франсіско, де була разом із своєю товаришкою з Харкова д-р Оленою Нечипоренко та двома дентистами українцями, які також брали участь у Конгресі, хоча приватно, а це д-ром Марком Покровським зі Львова та д-ром Богданом Мірчуком з Дітройту. Найбільшим успіхом участи четверо українців у тому Конгресі уважає наша гостя прийняття України до Міжнародної асоціяції ортодонтів, що відкриває українським ортодонтам шлях до постійних міжнародніх зв'язків та обміну інформаціями.

Д-р М. Дрогомирецька підкреслює, що прийняття України завдячується контактам, які нав'язано з ортодонтами Дітройту, а передусім допомогою української громади в тому місті, а її лікарям-дентистам в першу черґу. Коли запитуємо чи цей успіх залежить також від професійного вишколу д-р М. Дрогомирецька запевняє, що тут потрібен добрий фаховий вишкіл та відповідний професійний рівень.

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

КИТАЙСЬКІ СПЕЦІЯЛІСТИ в ділянці космонавтики спроєктували і виготовили дві нові ракети, здатні піднести вагу 5 тонн і 3.7 тонни. Обидві ці ракети у найближчий час будуть використані для комерційних запусків сателітів. За виведення на довколоземну орбіту будь-чийого закордонного сателіту Китай братиме 50 міл. дол., у той час як ЗСА, наприклад, за подібну послугу дістають майже 100 міл. дол.

В ЯПОНСЬКОМУ МІСТІ Нагасакі відкрилася 7-ма конференція ООН у питаннях роззброєння. Її учасники обговорюватимуть майбутню ролю договору про нерозповсюдження ядерної зброї. В особистому посланні до делегатів прем'єр-міністер Японії Томіїті Мураяма підкреслив:„Ми є свідками, як ера льозунгів на користь роззброєння перетворюється в еру практичного роззброєння". Засудивши Китай за проведення у травні чергового ядерного вибуху, Т. Мураяма запропонував провести наступного року в Японії багатосторонню зустріч щодо підписання міжнародного договору, який має заборонити всі ядерні випробування.

ВОРОГУЮЧІ палестинські фракції знову довели справу до кривавої збройної сутички в найбільшому таборі для втікачів у Ливані. Сторонами цього конфлікту є, з одного боку, однодумці Ясіра Арафата, а з другого — ті араби, що відійшли від Палестинської визвольної організації після підписання у вересні 1993 року мирного ізраїльсько-палестинського договору. У тому таборі мешкає понад 80,000 палестинців, з них дві й півтисячі підтримують Я. Арафата, а декілька сотень мусулманських фанатиків активно пропаґують антиарафатські доктрини, автором яких є полковник Мунір Макдах, запеклий ворог миру з жидами.

ЯПОНСЬКІ СПЕЦСЛУЖБИ дали знати президентові Параґваю Хуанові Карльосові Васмосі, що в його країну проникли міжнародні терористи з лівацької групи „Нігон Секіґун" (Японська червона армія). Ця група є однією з найнебезпечніших терористичних організацій у світі. Вона виникла в 1971 році на Близькому Сході з решток розгромленого в Японії лівацького студентського об'єднання. На кривавому конті японських „червоноарміойців" — багаті десятків вбивств невинних людей, викрадення літаків, захоплення закладників і ряд диверсій, здійснених під гаслом „нещадної боротьби з імперіялізмом".

КОМУНІСТИЧНА Північна Корея проголосила про свій намір „зберегти у прижиттєвому вигляді" тіло померлого 8-го липня 1994 року президента Кім Іль Сонґа, який керував країною протягом 49 років. Його тлінні останки, після забальзамування, здійсненого московськими спеціялістами, лежатимуть у палаці з'їздів в центрі Пйонґянґу. Відтепер цей палац називатиметься Кімсусанським меморіяльним палацом. Північна Корея перебуває у жалобі вже майже рік. По її закінченню син Кім Іль Сонґа, Кім Йонґ Іль, офіційно займе всі вищі державні і партійні пости в країні.

ФУТБОЛІСТИ УКРАЇНИ знову змусили спортовий світ заговорити про них. Збірна дружина Хорватії, яка дотепер успішно виступала в 4-ій елімінаційній групі чемпіонату Европи, зазнала поразки вислідом 1:0 від збірної України. У першій зустрічі в Заґребі хорвати перемогли українців вислідом 4:0. Після київського матчу тренер збірної України Анатолій Коньков сказав, що він більше вдоволений результатом, ніж грою, бо „справжню радість нашим шанувальникам принесли тільки окремі епізоди. Якби ми грали так через всю зустріч, то могли б сміло думати про чемпіонат Европи". Після київської поразки хорвати мають 16 точок при семи зустрічах, українці — 10 точок, також при семи іграх.

В АМЕРИЦІ

СПРАВА ЗБАЛЯНСОВАННЯ бюджетів не сходить з передових сторінок преси по цілій країні. Найбільшу увагу очевидно привертають вістки про спроби збалянсовання державного бюджету, але не менш важливими є також і бюджети стейтів, повітів і міст. Справа збалянсовання бюджету міста Ню Йорк вкінці також увінчалася успіхом, коли посадник Рудолф Джуліяні та керівники Міської ради у вівторок, 13-го червня, договорилися та прийняли для міста бюджет в сумі 31.1 біл. дол. У згаданий бюджет включено дальше зменшення існуючого бюрократизму та зменшення урядових видатків, що в свою черґу змінить деякі громадські послуги. Все ж таки найважливішим є те, що обидві сторони зуміли найти компроміс.

ЩОБ ЗАПЕВНИТИСЬ, У ТОМУ, що провідні телевізійні мережі країни Сі-Бі-Ес, Ен-Бі-Сі та Ай-Бі-Сі прямою передачею покриють у вівторок вечером, 13-го червня, виступ президента Билла Клінтона в справі збалянсовання державного бюджету, Білий Дім цим разом вирішив ужити іншу тактику. Досі цією справою завжди займався пресовий секретар Білого Дому, одначе цим разом вирішено до цього заанґажувати особистість, якій керівникам телевізійних мереж не було б легко давати неґативну відповідь — віцепрезидента Алберта Ґора.

У ВАШІНҐТОНІ КЕРІВНИК державної пошти Марвин Реньйон запросив на полуденок і товариську зустріч кореспондентів засобів масової інформації. Виявляється, що не тільки товариську зустріч мав на думці М. Реньйон, він хотів похвалитися вислідами найновіших дослідів щодо ефективности поштових достав у ЗСА. На першому пляні у нього було повідомити про те, що згідно з перевіркою фірми Прайс Вотергавз поштові достави в загальному поліпшились, зокрема у місті Ню Йорк, бо минулого року нюйоркські поштові достави мали марку найгірших в країні. Тепер, згідно з М. Реньйоном, вони поліпшились на 83 відсотки. Одначе з такою статистикою ніяк не погоджуються ані нюйоркчани, ані поштові працівники міста.

Чи Ви вже відповіли на запитник у справі щоденника „Свобода"?

Якщо ні, то зробіть це негайно!!!

У справі запитника

У наслідок багатьох телефонів щодо точки ч. 3 запитника, що його вислано до всіх передплатників „Свободи", Екзекутива УНС пояснює, що підвищення передплати „Свободи" буде: (1) включене у членські вкладки тих, що платять тепер з вкладками (2) підвищення передплати не відноситься тепер до тих осіб, які вже заплатили її наперед, а ввійде в життя щойно після вигашення тої передплати, (3) передплатники, яких передплата вигасає з кінцем червня, можуть вислати передплату від 1-го липня разом із запитником.

Ще раз пригадується, що цей запитник повинні виповнити всі передплатники „Свободи" і вислати його в залученій конверті.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Російська мафія відкриває Америку

Нема нині в республіках колишнього Совєтського Союзу газет, які постійно не писали б про дві речі: про війну в Чечні і про вбивства та мафію в Росії — від західніх її кордонів до Курильських островів. Але найбільше пишуть про злочинність у самій Москві, яка нині дістала другу, неофіційну назву, — столиця злочинного світу, а точніше — світова столиця злочинности. І це цілком відповідає дійсності. Ось лише кілька сухих статистичних даних, які не потребують коментарів: торік у Москві було скоєно 86,937 злочинів, з них 1,820 вбивств (це абсолютний рекорд за останнє століття, а, можливо, і за всю історію людства), в тому числі 47 вбивств на замовлення. Викрадено 12,766 автомобілів, вчинено 4,720 грабунків, 35,200 крадіжок, у тому числі 8,278 квартирних, 112 разів викрадали людей, 20 разів захоплювали закладників. 96 разів прогриміли вибухи, в яких загинуло 12 осіб. І все це в одній лише столиці. Такими „досягненнями" не може „похвалитися" ні одна країна світу.

Жахливі цифри. І за кожною з них — люди, життя людей, їхні долі, долі їхніх родин, друзів. З настанням темноти люди бояться виходити на вулицю. Москва переповнена злочинцями, поділена на сфери впливу численних мафіозних груп. Час від часу між ними спалахують справжні війни, в яких гинуть не лише члени ворогуючих банд та „злочинні авторитети", так би мовити, еліта злочинного світу, але й невинні люди.

Росія давно перетворилася в кримінальну державу. Організована злочинність за останні роки так голосно заявила про себе, що на карту поставлена національна безпека самої держави. За останні роки загальний рівень злочинности в Росії зріс вчетверо.

Мафія розправляється не лише з людьми, які стоять їй на дорозі як конкуренти, не лише з комерсантами, з якими не може знайти спільної мови, але й з політиками. За рік у Росії, наприклад, вбито трьох депутатів Державної думи. „На Заході створилося враження, — пише московський кореспондент газети 'Ню Йорк Таймс' Стівен Ерлангер, — що Росія задихається в злочинах, на вулицях бешкетують банди і мало хто почуває себе в безпеці перед ордами грабіжників, убивць, рекетерів і злодіїв післясовєтської епохи".

Якщо згадаємо історію, то совєтська столиця завжди була причетна до злочинів, убивств. Майстри кривавих справ з Кремля вбивали як окремих осіб, так і сотні, тисячі, а то й мільйони людей. Москва виморила голодом 7 мільйонів українців, розстріляла у Катинському лісі 15,000 польських старшин, замучила непосильною каторжною працею у тюрмах і концтаборах ҐУЛаґу мільйони невинних жертв сталінських репресій різних національностей. Чимало українців загинуло і під час масових вивезень у роки колективізації, під час національно-визвольної боротьби у західній Україні, а також кримських татар, деяких народів Кавказу. Нині бумеранг повернувся на вулиці кривавої Москви та інших міст Російської імперії.

Згідно з прогнозами Міністерства внутрішніх справ Росії, кількість тяжких злочинів у найближчі роки буде постійно зростати. Мова йде не лише про офіційно зареєстровані злочини. В Росії ж у міліцейські зведення щороку не попадає понад 6 мільйонів злочинів. Згідно з офіційною статистикою, на кожні 100,000 росіян припадає 1,779 злочинів.

Всі заходи боротьби зі злочинністю, до яких вдається уряд, майже ніяких результатів не приносять. Посадник Москви Юрій Лужков підписав постанову, яка забороняє проживання в столиці гостям з країн СНД без спеціяльної реєстрації.

Борис Єльцин видав указ „Про невідкладні заходи боротьби з організованою злочинністю". Але і це не приносить успіхів. Потрібні, очевидно, більш радикальні, рішучіші методи.

Минулого тижня засоби масової інформації ЗСА забили тривогу: в Ню Йорку аґенти ФБІ заарештували шістох еміґрантів з колишнього СССР, яких підозрівають у рекеті. Представник нюйоркського відділу ФБІ Джозеф Великетт сказав, що арешти проведені в рамках боротьби з діяльністю „російської організованої злочинности" у Брукліні.

Російська мафія — у Ню Йорку! Цього можна було сподіватися. Тісно стало російським злочинцям у власній столиці. Їм потрібні нові землі, нові заморські країни.

Російський уряд виявився безсильним у боротьбі з власною мафією. Чи справиться Америка з російською мафією у Ню Йорку?

Раїса Руденко

ЗБЕРЕЖІМО ЩОДЕННИК!

Сьогодні до редакції "Свободи" особливо часто телефонують читачі, що є цілком зрозуміло. Вони занепокоєні долею щоденника. Більшість з них таки воліють і далі мати щоденник і присилають чеки на наступну передплату. Ці люди часом критикують нас, нарікають на редакторів і на газету. Критикують, очевидно тому, що хочуть бачити газету ліпшою. А раз хочуть бачити ліпшою, то, значить, люблять, як мати дитину, або, принаймні, потребують її. І особливо це виявилося останнім часом, коли над щоденником нависла загроза. Ті, що її найбільше критикували, першими прислали чеки, почали закликати та збирати підписи на її підтримку. Безліч наших читачів та дописувачів телефонують, журяться і допомагають, чим можуть.

Та є й інші відгуки. Від людей, які телефонують анонімно. Їхні міркування коментувати не будемо. Адже це не ті українці, які колись, у бідності живучи й важко працюючи заснували "Свободу" та УНСоюз, або хоч трохи були причетні до створення цієї найстаршої в Америці української організації та найстаршої (не лише в діяспорі, але й в Україні) газети. Бо люди, які хоча б своїм членством, як не працею, сприяли процвітанню і ростові УНСоюзу, дивляться на нього, як на прабатьківську хату і розуміють: відколоту цеглину треба негайно закріпити на місце, бо за нею впаде друга, третя і врешті завалиться уся споруда. Такою цеглиною сьогодні є щоденник "Свобода".

Звичайно, з боку комусь може здатися, що виною є погане господарювання. Але коли подивитися ближче, то виявимо цікаву статистику. Щодня до редакції приходять похоронні повідомлення. А днів у році 365. Що не день, відходять в інші світи люди — не стає передплатників. От і сталося, що від 1950-их років кількість передплатників зменшилася із 23,000 до 10,000. Але й це ще не все. Серед згаданих 10,000 сьогоднішніх передплатників є тисячі осіб віком 80—90 років, багато з яких уже втратили зір, вони газету отримують, але не читають. Отже, коли йшлося про 15 дол., то вони її отримували з патріотичних міркувань. Але платити 75-100 дол. за газету, яку не можеш читати, погодьтеся, не кожен має змогу. Тому й відмовляються, і ми їх добре розуміємо. З огляду на вік наших передплатників неважко уявити, що кількість їх і далі падатиме. Зберегти щоденник можуть лише ті передплатники, які знайдуть можливість потратити 30-40 центів щоденно, або 100 дол. на рік для нечленів УНС і 75 — для членів. Адже щоденник нам потрібний. Він пов'язує нас, єднає, скріплює нашу громаду, не дає розвалитися, розчинитися серед чужинців.

Може ми вирішили, що Україна стала незалежною і тому діяспора більше не потрібна? О, ні! Україні сильна діяспора потрібна, як ніколи. Відомо ж бо: який народ має сильнішу діяспору, той має і міцнішу державу. Отже з постанням української держави діяспору треба зміцнювати, а не руйнувати. І колись їй зміцнюватися допоможе Україна, але не сьогодні, коли вона сама ще стала на твердо на ноги. Через велике безробіття і кризу, вона покищо може дати лише нову хвилю іміґрантів. Нам же варто задуматися, як цим новоприбулим українцям надати хоча б елементарну допомогу, щоб вони не платили чужинцям величезні гроші тільки за виповнення необхідних документів. І тоді наша діяспора поповниться молодшим поколінням. Може, не з першого дня. Спочатку вони вчитимуть мову і боротимуться за виживання, як і всі колись. Але рано чи пізно вони станують на ноги і прийдуть до українських організацій. Якщо ж ми нічим не зможемо їм допомогти, то, зрозуміла річ, і вони залишаться байдужими до нас і наших організацій. Особливо, якщо згадати їхнє антиукраїнське виховання. Наша любов до українства і жертовність уже допомогла пробудити національну свідомість у тисяч людей в Україні. Ця любов здатна вершити чудо і тут, у діяспорі. Згадаймо про тих давно прибулих сюди українських іміґрантів, що дуже бідували, але важко і жертовно працювали, заснувавши "Свободу", УНСоюз та інші організації, не вимагаючи за це нагороди.

Після розпаду СССР було багато закликів створити загальний фонд допомоги Україні. Пригадую, Марія Сокіл-Рудницька писала: "Якщо нас в Америці є мільйон, то даймо всі по одному долярові до такого фонду й відразу зберемо цілий мільйон". Хіба ж не мудрі слова? Не кожен може пожертвувати більше, але якщо й по долярові дамо, то вже когось врятуємо, або зробимо іншу важливу справу. Скажімо, збережемо щоденник. І колись нам за це будуть вдячні нащадки і ціла наша держава. Дочекалися ми незалежної України, дочекаємось і багатої. То невже ж тепер, коли нарешті у нас є своя держава, ми зробимося байдужими, замкнемо свої серця і не пустимо щоденник у наступні століття, щоб ним гордилися наші нащадки?!

З МОГО ВІКНА **Іванна Савицька**

„Болить мене голівонька"

Ой, болить, болить, коли не душу-тіло покладати тепер потрібно, а марних сто паперових долярів за „Свободу", за наш заслужений щоденник, який приходитиме до ваших дверей і казатиме: — Бери, читачу, на ніс окуляри і поглянь найперше на першу сторінку внизу. Може там і ти колись сидітимеш на м'якій союзовій канапі. Хто зна?

Подивись і читай другу сторінку газети, там завізно. Ось тутечки починаються довгі, мудрі, безчасникові „ковбаси". Там журналісти з воскреслої України з великим розмахом розправляють потужні крила, сковані (ще недавно) багаторічним мовчанням. Там теж премудра О-КА, мов той світовид, дивиться на світ крізь чорні, мов смола, окуляри і майже все бачить чорно. А воно так чорно не є.

Там же на тій сторінці відчиняється іноді мале віконце. Для уточнення, оце віконце відчинилося вперше ще за правління д-ра Луки Мишуги („Без рожевих окулярів"), і має своє коріння у сивій давнині.

На третю сторінку дивіться, читачі, уважно. Там вискакують часто сумні жалібні вістки, з ними треба погодитися, вони є Божою волею. Там теж і ґрадуанти, і групи прогульковців, і молоді надійні доктори, які хочуть женитися (за сто одиноких долярів).

Четверта сторінка — різноманітна: „Шукаю молодої, гарної жінки для домашніх порядків і доброго, смачного варення", „Лечу в Україну, їдьте зі мною", „Вириваю зуби (майже безболісно) і ставляю імплянти. Будую залізні мости, для вас, читачу, для всіх, тільки за сто долярів". Правда, як тано? Це лише маленька часточка оголошень, а де решта? Запренумеруйте „Свободу", там буде багато нового й цікавого.

Ще одна невідкладна справа. Громада не цінує працівників пера, не хоче їх саджати за президіяльні столи. Не хоче? Бог з вами. А ми ліктями розіпхаємо опонентів, бо на колінах писати невигідно. Нам теж щось належиться, якась крихта гонорів. Отож, панове журналісти (великі, середні і малі), пхайтеся насилу за столи, розпрощайтесь на все з ковбасами, беріться за пера, бо „Свобода" житиме багато, багато років за єдиних 100 долярів на рік.

Надя Скотар (Левченко)

„Така тепер наша доля і наш шлях широкий..."
Чудилась народу воля та не тії кроки
Ми зробили на світанні, і згубили вдачу,
Тепер чуємо ридання, бо матері плачуть.
Оступились й перед Богом стали на коліна,
Та нема душі спасіння — тоне Україна
У роздорі і свавіллі, бідності злиденній,
Ще й затягують уздечку подачки щоденні.
Бідність косить її скарби, віддаля минуле,
І помалу забуваєм, ким недавно були.
Купалися у багатстві — милостиню просим.
Обезцінені зусилля затупили розум.
Знов пішов народ шукати у світи спасіння.
Залишає батька й матір, бо нема терпіння.
Та й навіщо, хто оцінить всі твої старання?
Знову стогне Україна від душі мовчання.
Така тепер наша доля, хоч наш шлях широкий.
Чудилась народу воля та стільки б мороки.
Визволяли Україну — слів було багато,
Тільки тепер запросити стидно гостя в хату.
Вік привикли пирувати й частувати вволю,
Залишилось нарікати лиш на свою долю.
Будували Україну — пов'язали руки.
Тепер знову душа плаче, за що такі муки?
Тож розорену оселю, наче стару мати,
Повертаються онуки хоть раз привітати.
Нема щастя у тій хаті, де свавілля править
Та не в силі мовчки мати діточок наставить.

Галина Руденко,
член асоціяції „Зелений світ"

ЩЕ НЕ ПІЗНО!

Відомо, що рівень цивілізованости кожної країни визначається ставленням до старших, дітей і жінок. Візьмемо першу категорію людей (про інші дві мова буде далі) й розглянемо, як же живеться пенсіонерові нині в Україні?

Адже не секрет, що у цей неймовірно тяжкий час перед кожною старшою людиною постає питання: „Як вижити?" Особливо гостро стоїть воно перед сучасними пенсіонерами.

А тепер порахуємо разом і порівняємо життєвий рівень в Україні і в будь-якій іншій республіці колишнього Совєтського Союзу. Візьмемо для прикладу Узбекістан. Чому? Та хоч би й тому, що в Узбекістані старенькі не риються в помийницях, шукаючи залишків їжі, не жебрачать, не вмирають з голоду так, як на нашій, у минулому життєдайній, Україні.

Отже, середньостатистичний розмір пенсії на місяць (див. таблицю).

Тепер не важко з'ясувати вагомість так званого „споживчого кошика", який коштує 494 сум. І якщо людина споживає на місяць не менше 5 кг м'яса, 10 кг картоплі, 10 буханців хліба та 1 кг всього перерахованого вище, від пенсії залишається ще 306 сум на інші потреби. Киянину ж після оплати помешкання від пенсії залишається 265 тис. крб., за які він може купити щось одне із „найдешевших" продуктів (або 10 л молока, або 10 кг

	у Києві	у Ташкенті
	1 міл. крб.	800 сум
1. Оплата помешкання	745 тис. крб.	154 сум
2. 1 кг хліба	26-28 тис. крб.	4-5 сум
3. 1 кг вершкового масла	460-500 тис. крб.	90 сум
4. 1 кг цукру	65-70 тис. крб.	30 сум
5. 1 кг м'яса	250-300 тис. крб.	25-30 сум
6. 1 л молока	25 тис. крб.	6 сум
7. 1 доляр міняють офіційно	143 тис. крб.	40 сум

картоплі).

Цих 265 тис. крб. не вистачить навіть на 1 кг масла або м'яса.

Постає питання: „Чому така болюча різниця?" Адже в той вікопомний момент, коли розпався Союз „нерушимий", всі республіки були в однаковому стартовому стані. І кожна була ошукана своєю „старшою сестрою" Росією, яка прибрала під свою, тобто „єльцинську юрисдикцію", всі спільні здобутки колишнього Союзу. І час для свого дальшого поступу на шляху незалежного розвитку мали однаковий.

Минуло майже чотири роки. Проте пенсіонери в Узбекістані певніші за свою старість. Можливо тому, що уряд на чолі з президентом Ісламом Карімовим за віковою східньою традицією дбає про своїх старeньких, руками яких створено все національне добро. Можливо, і тому, що якраз напередодні незалежности (1989) в Узбекістані була проведена правоохоронними органами Союзу „чистка" мафіозно-корумпованої владної верхівки. Можливо, саме це і сприяло тому, що тепер до влади в Узбекістані прийшли порядні люди, справжні патріоти.

Але повернемось до України. Із вищезазначених розрахунків виходить, що нашим старeньким лишається або жебракувати, або вмирати голодовою смертю, якщо діти не допоможуть. Проте, щоб діти мали змогу допомогти, передбачливим батькам треба було завчасно виховати їх або шахраями, або злочинцями-ракетерами. Та ще й не забути прищепити їм навички, як провадити мафіозно-корумпований бізнес. Бо лише цей прошарок розкошує тепер на Україні. Лише вони тримають у переважній більшості кермо влади у своїх брудних руках.

Рахую, що Україна і тут запізнилася з „чисткою" своїх владних структур, яку повинен був зробити ще Президент Л. Кравчук. Він із самого початку мусів би замінити повністю склад Уряду, а не латати дірки прем'єрами. Адже є в Україні талановиті, енерґійні професіонали, дійсні патріоти, такі як В. Лановий, В. Морозов, В. Головатий, лідери партій демократичного спрямування та інші. А скільки славних жіночих імен можна назвати — справжніх патріоток, видатних діячок різних галузей виробництва і науки. Саме наші „лицарі"-чоловіки так необачно відсунули їх набік своїми „залізними" ліктями під час виборів до Верховної Ради 1994 року. Через те маємо у складі майже 400 депутатів і лише п'ять жінок. І це один із аспектів ставлення до жінки в Україні, що красномовно свідчить про рівень цивілізованости цієї країни. Проте я переконана, що українська державно мисляча трудівниця, яка звикла тягти на своїх тендітних плечах тягар сімейних, виробничих та адміністративних клопотів, здат-

(Закінчення на стор. 3)

Яр. Климовський

ДРУГА КНИЖКА О. СКОЦЕНЯ

II

З Жовкви в неділю вранці спеціяльно винаймленим автобусом їхав „Ґонґ" з кібіцами, на чолі з найстаршим актором Рубчаком, розіграти в Сокалі футбольні змагання з місцевою польською репрезентативною дружиною „Бриґада", що складалась із змагунів „Сокола", „Стшельца" та ще трьох технічно заавансованих футболістів. Сокольський староста був головою Спортового Комітету. Особи з української „Столівки", до якої ми заїхали на перекуску, були дуже затурбовані, думаючи, що ми з поляками програємо двоциферним вислідом.

Збірна Львова 1938 р. П'ятий зліва стоїть О. Скоцень.

Вістка про ці змагання розійшлася блискавкою по близьких селах. Після Богослужби з'їзалась тьма-тьменна українських людей, які враз із місцевою українською публікою заповнили вщерть стадіон. „Ґонґ" вибігає на грище. Буря оплесків. Змагуни розставились віночком, перехрестившись відмовили „Богородице Діво". Знов буря оплесків. Загальна напруга. У противника індивідуально змагуни дуже добрі, але в них брак зіграности. Зіграність дружини дуже важлива справа. Саме зіграність була в „Ґонґу", на що звертав велику увагу наш тренер Підлісецький з львівської „України". Не без того, що „Бриґада" грала гостро. Як їм не виходило, то „косили" нас по ногах.

Наша публіка невимовно раділа нашою перемогою (3:1), а староста, коли „Ґонґ" стрілив полякам третього ґоля, демонстративно опустив грище зі словами: „нєх наших ґрачуф шляк трафі". Селяни, що були свідками нашої перемоги, неописано раділи. Невимовно радів голова „Ґонґу" Володимир Блавацький. Українська розентузіязмована публіка знесла „Ґонґ" на плечах до роздягальні.

* * *

Чергова стаття в книжці Скоценя — „Матч розбою". Це були змагання „України" зі стрийською військово-цивільною дружиною „Поґонею". Це дійсно були змагання розбою. Незалежно від цього, „Україна" виграла ці розбишацькі змагання 2:1. Якраз тоді підписаний був у Стрию з театром і бачив ці, пожалься Боже, змагання.

Як сказано, читач ширше прочитає перебіг змагань „України", тому подається самі висліди. З ВЦКС „Чарні" „Україна" виграє 3:0, в Ярославі з ВЦКС „Оґніском" 4:3, з ВЦКС „Польонією" у Перемишлі 3:1.

Дуже цікава стаття „Львів виграє чашу". У дружині Львова грало трьох українців — воротар Зуб і в нападі Скоцень і Богурат. Львів з Краковом виграв 5:1. Ґолі в більшості були з подачі Богурата, а Скоцень у цих змаганнях здобув два ґол

Цікавіші статті — це „Важливий 1939 рік", „Війна „Совєтські часи", „Мій несподіваний від'їзд", „Знайомлюсь з Москвою", „Кличуть в армію". Замість бути рекрутом, як звичайно буває в кожній армії, Скоценеві сказано, що він тренуватиме армійські дружини. Київ здобув золоту медалю, Львів срібну, а Харків бронзову.

20-го липня 1940 року в церкві на Левандівці відбувся шлюб Скоценя.

* * *

Щодо назви книжки, то тут трапилась крапля дьоґтю в бочці меду. Слово „батяр" почав шукати в моїй домашній бібліотеці. Переглянув чотиритомну „Польську енциклопедію повшехну", „Лексикон і словнік виразуф обцих" — усі Паньствовеґо виданя науковеґо. Переходжу до українських джерел. Шукаю в одинадцятитомному Словнику української мови, Етимологічному словнику, Словнику іншомовних слів О. С. Мельничука та Словнику чужомовних слів Видавництва Михайла Борецького. Знайшов лише у тритомному Словнику Артема Орла. „Батяр" — слово мадярське, означає — голодранець, вуличник, босяк.

Знаю Скоценя, що походить із статечної, як у нас казали, порядної родини, саме тому чи не краще було назвати книжку „З футболом у світ" так як на другій сторінці книжки, на якій Скоцень, даруючи мені книжку, написав дедикацію.

Зацікавленим книжкою подається адреса Скоценя: Alexander Skocen, 50 Claymore Dr., Toronto, Ont. M8Z 2S2, Canada.

Річні загальні збори Фундації УВУ

Річні зальні збори Фундації Українського Вільного Університету відбулися 8-го квітня ц.р., в приміщенні будинку Українського Державницького Фронту в Ню Йорку.

Проф. Петро Ґой, довголітній голова Фундації УВУ, відкрив збори, побажав присутнім успішно провести наради. На предсідника вибрано д-ра Аскольда Лозинського, на заступника проф. Володимира Стойка, а на секретаря інж. Богдана Качора. Доповнено запропонований порядок нарад річних зборів, який присутні прийняли одноголосно. Затверджено номінаційну комісію, яка була покликана ще до річних зборів фундації і яка до того часу діяла у складі: мґр Іван Кобаса — голова, інж. Богдан Качор і проф. Євген Федоренко — члени. Названу комісію доповнили ред. Ігор Длябога і Марія П'ятка.

До Почесної президії покликано: ректора УВУ проф. д-ра Романа Дражньовського. Предсідник д-р А. Лозинський привітав проф. Леоніда Рудницького — голову НТШ, мґра Євгена Гановського — голову ООЧСУ, мґра Миколу Турецького — УВКР, д-ра Андрія Шуля, УККА, ред. Осипа Рожку від „Америки" і ред. Ігоря Длябогу від „Національної Трибуни".

Першим звітував проф. П. Ґой, який у короткому слові представив осяги фундації і її діяльність за останній рік. Сьогодні фундація контактується з нашою спільнотою, яка представлена в адресарі фундації 21,000 особами. На ті адреси фундація УВУ висилає свою інформативну летючку два рази в році. Після проголошення самостійної України фундація бачить свою працю як моральну і матеріяльну підтримку УВУ — наукового вікна України у західній світ. Тут повністю придається посилена допомога діяспори, яка своїми щедрими пожертвами помагала переводити численні проєкти УВУ і Фундації УВУ. Фундація зробила основний вклад в Україні, організувала і вивінувала Бібліотеку Української Діяспори тисячами книжок, друкованих в діяспорі. Окрім того, успішно здійснюється проєкт видання документальних матеріялів про большевицько – комуністичні злочини у Вінниці і польські злочини доконані акцією „Вісла".

З інших членів Управи звітували: проф. Л. Рудницький — перший заступник голови; мґр Теодор Волиняк — другий заступник голови; мґр Іван Буртик — секретар; інж. Михайло Шпонтак — фінансовий; члени Управи: Оксана Луцька, мґр І. Кобаса і інж. Б. Качор.

У дискусії, яка зав'язалася над звітами, д-р А. Шуль порушив справу висилки книжок в Україну, конечність засягнути всіх алюмнів УВУ, зорганізувати крайовий з'їзд алюмнів, конечність видати довідник про алюмнів. Висловив зацікавлення науковими темами, опрацьованими в УВУ, пропонував опублікувати список опрацьованої тематики. Прохання присутніх дбати про якісне видання пропаґандивних матеріялів про Фундацію УВУ, знайшло вдячне признання Управі за високоякісне опрацювання летючок про діяльність фундації. Інж. М. Шпонтак на прохання присутніх обґрунтував деякі фінансові дані у звіті.

Статутова комісія у складі: д-ра А. Лозинського — голова, д-ра І. Марченко і мґра І. Длябоги — членів, запропонувала доповнення і зміни до статуту, які після дискусії були прийняті.

За контрольну комісію звітував мґр Є. Гановський. Він ствердив що у банку і акціях корпорації інвестовано суму 1,007,345.90 дол. Загальна сума всіх активів фундації рівняється 1,167,345.90 дол. На його пропозицію уділено абсолюторію уступаючій Управі.

Згодом Номінаційна комісія запропонувала нову Управу Фундації у такому складі: проф. П. Ґой — голова, проф. д-р Л. Рудницький — перший заступник, мґр Т. Волиняк — другий заступник, проф. д-р В. Стойко — третій заступник, мґр І. Буртик — секретар, мґр І. Длябога — англомовний секретар, інж. М. Шпонтак — фінансовий; члени: інж. Б. Качор, мґр І. Кобаса, О. Луцька, мґр Лідія Чорна - Матіяшек, мґр О. Рожка, д-р Є Федоренко; трастисти: д-р І. Марченко, М. П'ятка, Василь Расяк, мґр М. Турецький, д-р А. Шуль; Контрольна комісія: мґр Є. Гановський — голова, Богдан Гаргай, д-р Леся Ткач — члени. Голову, секретарів і трастистів вибрано на три роки, всіх інших членів Управи і Контрольну комісії — на два роки.

Загальні збори прийняли бюджет, який подав мґр інж. М. Шпонтак, в рамках якого будуть працювати і який становить суму 150,000 дол. З цієї суми на оперативні видатки фундації призначено 50,000 дол., на дотації для УВУ — 90,000 дол. і на різні можливі видатки в разі потреби — 10,000 дол.

Як відомо, Фундація УВУ помагає своїми фінансовими пожертвами студентам з України й інших країн, які студіюють в УВУ. Ця допомога виносила в 1994 році 146,000 дол. на стипендії і інші проєкти УВУ.

Ректор УВУ проф. д-р Р. Дражньовський, який скористав з цього форуму, щоб присутнім насвітлити дійсний стан в УВУ, позитиви і негативи, ствердив, що україністика в УВУ поставлена добре. Позитивним моментом в діяльності УВУ є Педагогічний інститут, а створення бизнесового інституту при УВУ, якщо б це вдалося здійснити, ще більше допомогло б престижеві УВУ.

Ректор УВУ замислився над святкуванням 75-ліття УВУ, яке припадає в наступному році і запросив всіх прикласти зусиль до якнайуспішнішого і найвеличавішого його відзначення. Присутні на зборах висловлювали признання голові проф. П. Ґоєві за успішну діяльність фундації й обговорювали її дальшу співпрацю з УВУ, особливо у фінансуванні студентів з України. Підкреслювано, що фундація радо уділить стипендійну допомогу студентам з України однак певні підставові дані мають бути доставлені до бюра фундації про студентів, які голосяться на студії УВУ.

О. Р.

Проголошення постійних стипендійних фондів Фундації УВУ на 1995 рік

Як щороку, так і цього року зближаємося до літнього семестру в УВУ, в якому візьмуть участь професори і студенти з університетів України, Америки, Канади і Західньої Европи. УВУ з постанням вільної України широко розгорнув свою діяльність. При вашій щедрій допомозі фундація УВУ і цього року уділила стипендії на покриття літнього семестру і інших програм УВУ в сумі 130,000 дол. Це далеко від того, що справді потрібно УВУ для ведення запляннованої діяльности. Фонди ці фундація взяла із загальних і одноразових фондів та з процентів з постійних стипендійних фондів при фундації УВУ. Серед них —

Постійні Стипендійні Фонди (ПСФ)

ім. св. п. Теодора Витвицького, ім. св. п. пастора Івана і Ольги Луциків, ім. св. п. о. Ярослава Тростянецького, ім. Миколи і Марії Бойчуків, ім. Марії і св. п. Петра Турчина, ім. інж. Остапа і Ірени Захарків, ім. св. п. інж. Богдана і Евгенії Онуферків, ім. інж. Адріяна і проф. Софії Горицьких, ім.св. п. Михайла і Анастазії Пирських, ім. св. п. мґр Володимира і Наталії Романовських, ім. Миколи Поповича, ім. св. п. мистця Григорія Крука, ім. Марії і Михайла Іваськевичів, ім. Юліяна і Стефанії Монастирських, ім. пл. сен. Якова Шеґрина, ім. св. п. інж. Софії Гаєвської, ім. Надії і св. п. інж. Івана Кравчуків, ім. св. п. інж. Федора і Анни Олійник, ім. св. п. д-р Степана і мґр Марії Гиків, ім. св. п. Івана Галавая, ім. Івана і Юлії Головачуків, ім. Романа і Еви Кухтим, ім. св. п. Романа і Евдокії Кушнірчуків, ім. св. п. д-ра Романа і Марії Малащуків, ім. проф. д-ра Емілія Грималяка, ім. св. п. Катерини Коленяк, ім. Марії і св. п. д-ра Іллі Андрусяків, ім. св. п. мистця Петра Андрусіва, ім. Павла і св. п. Матильди Німців, ім. д-ра Ярослава і Ірени Моцюків, ім. Ірини і св. п. Мартина Новаківських, ім. Михайла і св. п. Катерини Синидяків, ім. Івана і св. п. Ксені Лучканич, ім. Владики Василя Лостена, ім. св. п. Івана Синидяка, ім. Остапа і Стефанії Порайків, ім. проф. Петра і Лесі Ґой, ім. св. п. о. Григорія і Ерни Лисків, ім. св. п. д-ра Ірини Гребеняк, св. п. батьків Івана і Станіслави та брата Романа, ім. св. п. Олександра Яроша, ім. Антона і Віри Шумейко, ім. св. п. д-ра Михайла Сосновського, ім. Василя Яценка, ім. інж. Володимира і Галини Балабанів, ім. Оксани і св. п. Евгена Луцьких, ім. Мирослави і св. п. д-ра Володимира Савчаків, ім. Василя Мазурика, ім. Галини і св. п. мґр. Мирона Утрисків, ім. Марія і св. п. інж. Володимира і сина Романа Бакальців, ім. св. п. д-ра Петра Богданського, ім. св. п. проф. Омеляна і Ярослави Кушнірів, ім. Параскевії (Присі) Витвицької, ім. мґр. Марти і св. п. проф. Константина Савчуків, ім. мґр. Михайла і Михайлини Баран, ім. св. п. Василя і Марії Стецюків, ім. Миколи і Софії Білецьких, ім. д-ра Осипа Ільківа, ім. Володимира Котенка, ім. св. п. Филимона Савечки, ім. Марії і св. п. Ореста Гладких, Ярослава і Нестора Когутяків, ім. св. п. проф. пл. сен. Степана Салика, ім. Юрія Мицака, ім. Українського Народного Союзу, ім. Укр. Фед. Кред. Коопр. СУМА в Йонкерс, ім. 1-го укр. Щадничого Банку в Чикаґо, ім. Укр. Фед. Кред. Коопр. „Самопоміч" в Ню Йорку, ім. Миколи Савчина, ім. св. п. Миколи Новака, ім. Анни і св. п. д-ра Юрія Політила, ім. св. п. Романа і Марії Вомпель, ім. Софії і св. п. д-ра Осипа Андрушківа, ім. д-р Олександра Стрільбицького, ім. Лідії і св. п. Василя Кия, ім. Володимира Таращука, ім. Ірени Костів і св. п. Семена, ім. св. п. проф. Василя Лева, ім. д-ра Ігоря і Роми Гайдів та св. п. батька проф. Пилипа, ім. Татіяни і св. п. д-ра Юрія Кишакевичів, ім. Ірени і св. п. д-ра Бориса Филипчаків

Стипендії покривають оплату за навчання, а студентам з України і країн Східньої Европи також покривають кошти прожитку в українському гуртожитку в Мюнхені.

Управа Фундації УВУ складає щиру подяку фундаторам, добродіям і всім жертводавцям Постійних Стипендійних Фондів. Ваша допомога сьогодні є більше необхідна, як колинебудь. Молода Самостійна Україна поволі закріплює свої позиції „в колі вільних народів". Для цього і необхідні наукові кадри, виховані в українському національному дусі. Це є завдання Українського Вільного Університету — допомогти молодій Україні здійснити її пляни.

Тому управа Фундації УВУ звертається до української спільноти з проханням спонзорувати стипендії для української студіюючої молоді, переважно з України, або щедрими датками допомогти фундації УВУ в цьому так важному ділі. Ваші щедрі пожертви — це ваш вклад у розбудову самостійної України.

Просимо надсилати ваші пожертви до Фундації УВУ на адресу: U.F.U. Foundation P.O.Box 1028 Cooper Union Station New York, N.Y. 10276-1028. Всі пожертви можна відтягати від податку.

За Управу Фундації УВУ
Петро Ґой — голова
Михайло Шпонтак — фінансовий референт

ЩЕ НЕ...

(Закінчення зі стор. 2)

на принести державі неабияку користь. Адже якщо матері при сучасному сімейному бюджеті дають якось раду родині, рятують своїх дітей від голоду (часто самотужки), то такі жінки здатні врятувати й державу.

Шкода, що цього не розуміють наші виборці, йдучи на голосування. Та хто ж ці виборці? Це переважно й є ті ж самі пенсіонери (молодь вибори, як правило, іґнорує), які обрали комуністично-соціялістичну більшість до парляменту. Вони сподівалися, що ця більшість поверне народові омріяне старе життя. Старенькім невтямки, що колесо історії назад не крутиться. Зате цю хрестоматійну істину добре знали „переможці", їх брехуни-аґітатори, щедро роздаючи обіцянки наліво і направо, аби лише переповзти поріг парляменту. Переповзли. Пройшов рік. Що далі? І знову „маємо, що маємо" (цитуючи відомий кравчуківський вислів).

І це щоб за чотири роки „державотворці" не зробили нічого для прийняття конституції, а лише чубилися біля мікрофонів!

Щоб створити таке обвальне грошове безладдя в країні!

Щоб так підірвати економіку, що не виробляється, а лише розвалюється те, що було!

Щоб талановитим, чесним, порядним трудівникам не було місця на рідній землі і вони змушені еміґрувати на чужину!

Щоб молодь вважала своє життя безглуздим і завершувала його самогубством!

Кому це вигідно? Невже ці кримінально-мафіозні структури не розуміють того, що підрубують гілку, на якій самі сидять? „Схаменіться! Будьте люди! Бо лихо вам буде", як застерігав у свій час наш геній Тарас Шевченко.

Схаменіться! Бо ще не пізно підтримати нового Президента Л. Кучму і допомогти втілити в життя його конструктивну програму відбудови України.

У ВІСІМНАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого дорогого і невіджалуваного МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

бл. п.

ВАСИЛЯ КУЗЬМИ

буде відправлена заупокійна СЛУЖБА БОЖА

у вівторок 20-го червня 1995 р. рано о год. 7:45

в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н.Й.;
в церкві святого Юра в Ню Йорку.

Про молитву за спокій душі покійного просять:
дружина — НАДІЯ КУЗЬМА з дітьми та внуками

З глибоким смутком і жалем повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що 27-го квітня 1995 року відійшов у вічність, після довшої тяжкої недуги наш МУЖ, БАТЬКО БРАТ і ДІДО

бл.п.

ІВАН РІЗНИК

довголітній і активний секретар 69-го Відділу УНСоюзу „Зоря", суспільно-громадський активіст, член багатьох українських і українсько-американських організацій. Він народився 26-го травня 1915 р. в Лакаванна, стейті Ню Йорк.

ПАНАХИДА за душу покійного була відправлена у похоронному заведенні Квіна на Асторії, а похорон з української католицької церкви Чесного Хреста і на цвинтар Мт. Олівет у Маспед, Н.Й.

Залишені в глибокому смутку:

дружина — ЛЕСЯ з дому ЛИКТЕЙ
син — МИРОСЛАВ з дружиною МАРІЄЮ і синами: МИХАЙЛОМ, МИКОЛОЮ і ПАВЛОМ
дочка — ОЛЕКСАНДРА ЕВДОКІЯ ДОДД із сином АЛЕКСОМ
сестра — СОФІЯ МАРКІВ в Україні
та ближча і дальша родина в Україні і ЗСА.

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що 12-го червня 1995 р. з волі Божої відійшла у кращу вічність на 71-му році трудолюбивого життя наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБА

бл. п.

МАРІЯ ЛЕСЮК
(з дому МАМЧУР)

яка народилася 4-го грудня 1923 року у селі Заболотці, Бродівського району на Україні.

ПАРАСТАС буде відправлений у п'ятницю 16-го червня 1995 р. о год. 8-ій вечора у похоронному заведенні Михайла Насевича при 109 E. Tabor Rd. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОННІ відправи почнуться у суботу із церкви Христа Царя на Cauga St. вже о год. 10-ій ранку, а відтак на цвинтар Lawnview Cemetery (на другому боці цвинтаря св. Марії на Факс Чейс, Па.)

У невіджалуваному смутку залишила:

мужа — ВАСИЛЯ
дочку — МИРОСЛАВУ ШПЕРНАЛЬ з мужем ІГОРЕМ і внуком ІВАСЕМ
сина — ОРЕСТА з дружиною МАРТОЮ та внуками МЕЛЯСЕЮ і СТЕФАНЧИКОМ
сина — ЮРІЯ з дружиною ГАЛИНОЮ і внуками ХРИСТИНОЮ і АДРІЯНОЮ
та ближчу і дальшу родину в Україні, ЗСА й Канаді.

Вічная Пам'ять! Вічная Пам'ять! Вічная Пам'ять!

Українські...

(Закінчення зі стор. 1)

Розуміється, що у нас насувається питання як воно із цією професійністю тепер в Україні, де, як знаємо із оповідань, відчувається брак технічних засобів у різних медичних галузях.

Наша гостя однак вияснює, що вона і її муж, який також є дентистом, вже від довшого часу їздять на різні міжнародні зібрання та конґреси, і тому добре орієнтуються у нових методах праці дентистів та в нових технічних вивінуваннях, які тепер загально уживані. Правда, дентисти в Україні не завжди можуть собі, з уваги на кошти, дозволити на закуп найновіших приладів, але теоретично вона добре у всьому визнається і участь тепер в науковій конференції не була для неї зовсім складною. Вона вже від 1982 року працює дентистом, а від 1986 року працює у клініці як викладач і за рік буде захищати ступінь кандидата медичних наук. Ця наукова праця не перешкоджає їй працювати у ділянці ортодонтології і тепер, коли в Україні іде хвиля приватизації не лише в бизнесі, але на інших відтинках, відкриваються приватні медичні і дентистичні клініки, подружжя Дрогомирецьких іде також у тому напрямі.

Питаємо, чи гостя в часі свого короткого, першого перебування в ЗСА мала можливість контакту з українськими товаришами праці та з якими враженнями повертається домів.

Вона відповідає, що нав'язала контакт із д-ром Ярославом Ставничим та мала нагоду побувати у його дентистичній канцелярії і обмінятися інформаціями, як теж із д-ром Б. Мірчуком в часі конґресу. А що торкається вражень, та на її думку, Америка — країна контрастів, які шокають, але також — це країна розмаху, та вона виїздить з гарними та цікавими почуттями.

Професійні контакти, такі, як саме нав'язала д-р М. Дрогомирецька, дуже потрібні, на рівні із політичними чи громадськими і тому радо вітаємо завжди представників різних фахів, які находять до нас дорогу.

В АМЕРИЦІ

ЯК ВІДОМО ВПРОДОВЖ ОСТАННІХ чотирьох днів у Ню Гемшир перебував спікер Палати Репрезентантів Нют Ґінґріч. Політичні аналітики твердять, що відвідуючи різні громади згаданого стейту він хотів збагнути, чи буде мати підтримку серед громадськости, коли оголосить себе кандидатом на президента. Одначе на пресовій конференції в Манчестері, Ню Гемшир, в понеділок, 12-го червня, останній день його перебування, Н. Ґінґріч сам сказав, що народ радив йому не кандидувати. А тоді вияснив, що не тому, що він їм не до вподоби, але тому що він повинен закінчити розпочате ним діло в Конґресі — збалянсовання державного бюджету.

МИНУЛОГО ПОНЕДІЛКА, 12-го червня, у Медичному центрі Лойольського університеиу відбув семигодинну операцію, усунення пістряком зараженої нирки Кардинал Джозеф Бернардін, який від 1982 року є головою чикаґської Римокатолицької архидієцезії. Лікарі задоволені перебігом операції, але чекають ще вислідів біопсії наросту, що його при операції завважили на підшлуннику (панкреасі), щоб дати своє остаточне схвалення успішної операції, а це може потривати день або два. Серед єпископів Римокатолицької Церкви в Америці, Кардинал Бернардін втішається репутацією модератора, голосу компромісів між ліберальними і консервативними єпископами.

ДИСТРИКТ КОЛЮМБІЇ, ЯКИЙ включає також столицю країни Вашінґтон і останнім часом знаходиться у фінансовій кризі, у понеділок, 12-го червня зазнав ще одної невдачі — зі свого становища шефа поліції зрезиґнував Фред Томас. Хоча він зазначив, що відходить з родинних та інших особистих причин, то знавці твердять, що немалу причину тут відіграли також і фінанси. Бо рятуючи фінансовий занепад дистрикту треба було зменшити платні всіх публічних працівників. Ф. Томас, якому 51 рік, є американцем африканського походження і на становище шефа поліції був призначений попереднім посадником Шерон Претт Келлі.

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 204-го Відділу у Асторії, Н. Й.

3 днем 15-го червня 1995 року обов'язки секретаря 204-го Відділу перебирає новий секретар

МИХАЙЛО ШПОНТАК

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі і вплачувати вкладки на адресу:

Mr. Mychajlo Spontak
32-72 46 th St. Astoria, NY 11103
Tel.: (718) 545-6671

Науково-практична конференція Української Спілки Професійних Учителів

27-го і 28-го березня цього року у м. Жовті Води Дніпропетровської области відбулася науково-практична конференція Української Спілки Професійних Учителів (УСПУ) на тему „Українська мова як засіб формування духовости", в якій взяли участь делеґати з Дніпропетровщини, Донеччини, Тернопільщини, Хмельниччини, Львівщини, Закарпаття, Київщини, Кіровоградщини.

У конференції також взяли участь викладачі педагогічних училищ, вчителі шкіл, працівники дошкільних закладів м. Жовті Води, голова місцевого осередку Союзу Українок Наталія Гудкова, Владислав Петренко, голова міської організації УРП, працівники Історичного Музею, депутат Жовтоводської Міської Ради Валинтина Герасимич. Відповідальність за організацію взяв на себе директор української гімназії ім. Лесі Українки Віктор Ткаченко. Привітала учасників конференції голова Світової Учительської Ради, вчителька середньої школи ч. 87 Києва Ярослава Остаф.

Прослухано і обговорено ряд цікавих доповідей. Із доповіддю „Мова як засіб духового відродження нації" виступила Лада Топчан (Канада), адміністративний референт Інституту державного управління і самоврядування при Кабінеті Міністрів України, яка наголосила, що мова — не тільки засіб спілкування, а й природний резервуар інформації про народ. Кожен українець, кожен громадянин України повинен досконало оволодіти українською мовою, спілкуватися нею скрізь, де цього вимагає душа чи закон. Українець, котрий розмовляє мовою сусідньої держави, не поважає себе, топче свою національну гідність. Разом із нашою символікою мова — основний елемент нашої духовости. Як і найпростіші правила гігієни, мовна охайність — це висока культура народу, а російсько-український суржик, російська мова — далеко не показники цієї культури, а навпаки, ставлять народ, державу на досить низький рівень у порівнянні з цивілізованими народами, де національна мова — то їх гордість. Наші предки стояли на високому рівні людської цивілізації, бо послуговувалися рідною мовою. Говорити українською мовою — це піднятися до високого рівня свідомости, особливо тепер, коли пропаґується фізичне і духове свавілля проти нашої мови. „Людина, байдужа до рідної мови, — дикун", — говорив російський письменник Паустовський. І доти матимуть нас за дикунів, поки не відчуємо національної гідности, а відчуємо тоді, коли заговоримо рідною мовою.

Наталія Бочарнікова, заступник завідуючого місцевим райвиконкомом, поінформувала про стан освіти у місті. До 1988 року не було жодної україномовної школи. Тепер із 9,284 дітей лише 2,600 навчаються українською мовою, хоч 76% населення міста — українці.

Представник організації „Приятелі дітей" з Канади Дануся Бурдик розповіла про свою працю: надання матеріяльної допомоги сиротам України. У своєму виступі велику увагу приділила тому, що потрібно прикласти всі зусилля, щоб створити україномовне середовище для підняття духовости підростаючого покоління, бо як не ми, то хтось перехопить і посилить свою сферу впливу на наших дітей. Вона запропонувала організувати дітей всієї України до інтелектуальної навчальної гри, яка прилучила б до вивчення мови, історії і культури України.

Цікавими були виступи Софії Майданської, письменниці з Києва, Валерія Кравченка (Кіровоградщина), голови міжнародної багатопрофільної приватної фірми „Імрек-цнотахист", Марії Чередник, вчительки українського коледжу Києва Ольги Хорошовської, старшого наукового співробітника лябораторії початкового навчання Інституту педагогіки АПН України, Таміли Корякової, директорки жовтоводської середньої школи ч. 5, яка зауважила, що потрібно прикласти всі сили для врятування рідної мови. „Врятувати мову — це значить врятувати державу" — ці її слова повинен усвідомити кожен учитель, бо його покликання — ростити нове, національно свідоме, духово багате покоління.

Незвичайним був виступ Михайлини Шумки, заступника директора з виховної роботи середньої школи ч. 18 Тернополя. З її слів дізналися про величезну працю, яка проводиться в цій школі з метою виховання не рабів, а справжніх дітей своєї землі, свого народу. Висловила вчителька великий жаль з приводу того, що лише на порозі XX століття будуємо свою державу. Але не було песимізму в її думках, навпаки — звучала віра у майбутнє України. „Кредо школи, — сказала вона, — виховувати християнина-патріота, а тому молодь потрібно згуртовувати з метою відновлення національних традицій, виховання українського характеру, формування національного світогляду, дбати про здоровий спосіб життя підростаючого покоління, добиватися, щоб діти виростали відкритими особистостями.

„Козацькому роду нема переводу", — каже народне прислів'я. Так воно і є. Про це говорить виступ депутата Жовтоводської Міської Ради Валентини Герасимич, у думках якої прозвучала гордість за нашу західню Україну, бо найскладніше в житті — долати стереотипи. Потрібно прикласти багато зусиль, щоб кожен в собі міг подолати раба. Раб-вчитель не виховає високоінтелектуального учня. Всі наші біди — це розплата за нашу зраду. Ми покарані Богом за відречення від рідної мови.

Багато цікавого розповіла про свою працю Алла Федірко, учитель української мови та літератури середньої школи ч. 16 Кам'янця-Подільського, яка виховує школярів на народних традиціях. Навіть погладити дитину по голівці — велике діло: Божа благодать сходить на неї. Велике значення мають зустрічі з діячами культури, літератури, народними умільцями. Захоплюючою була розповідь учительки про зустріч учнів школи із Дмитром Пожоджуком, писанкарем, видавцем журналу „Писанка".

Душею конференції був Віктор Ткаченко, директор української гімназії ім. Лесі Українки. Розповів про заснування гімназії, про перехід на українську мову викладання, про профільну програму „Сузір'я", за якою працює школа. Вивчення української мови у гімназії — це фундамент для опанування іншими мовами. Гуманітарна спрямованість закладу несе в собі потенціял для сприймання усіх культур світу, але українська культура на першому місці, бо то фундамент, на якому зростає душа людська, її краса, а тому плекати її треба так, щоб не перевертень ріс на українському грунті, а духовно багта особистість, віддана своєму народові, мові своєї нації, яка не буде стверджувати, що розмовляти „па-рускі какось лучше".

Багато думок і пропозицій різноманітного характеру висловлювалось на конференції. Перерахувати неможливо. Але зрозумілим є одне: передове вчительство України не буде стояти осторонь такої необхідної справи, як формування духовости підростаючого покоління.

Також порушено деякі питання організаційного характеру: членство в УСПУ, реєстрація організації, підготова до IV З'їзду УССПУ.

Підсумком роботи було прийняття резолюції.

Конференцію привітали своїм концертом ансамбль „Відродження" під керівництвом Ганни Горінової, ансамбль бандуристок училища, учні гімназії ім. Лесі Українки м. Жовті Води.

За додатковими інформаціями і допомогою слід звертатись до: Zynovij Kwit, голова УССПУ, 804 N. Woodstock St., Philadelphia, PA 19130.

Н.Н.

У СВІТІ

У ВИСЛІДІ ЗБРОЙНИХ сутичок, що тривають вже декілька днів в іракській провінції Анбар, загинуло понад 180 осіб. Вуличні бої точаться між силами державної безпеки і місцевими мешканцями, членами клану генерала Мохаммеда Мазлюма ад-Даляли, надавно засудженого режимом Саддама Гуссейна на кару смерти. Від середини травня у провінції Анбар заарештовано 850 осіб і родичі дотепер нічого не знають про їхню долю. Рідному братові убитого генерала, лейтенантові Ахмедові Мазлюмові, вдалося втекти з країни і тепер він переховується в Ер-Ріяді, столиці Савдійської Арабії.

ПАЛЕСТИНСЬКА визвольна організація має намір відновити палестинську міську раду у східньому секторі Єрусалиму. Її було скасовано в 1967 році після захоплення Ізраїлем цього району давньої жидівської столиці. Вислідом відновлення ради буде нове напруження у палестинсько-ізраїльських стосунках. Посадник Єрусалиму Егуд Ольмарт сказав з приводу плянів палестинців, що у столиці може діяти тільки одна влада і її органи. А тим часом палестинський міністер у справах Єрусалиму Файзаль Гуссейні заявив, що арабським посадником міста буде 74-річний Амін Маджадж, а всього до ради увійдо 12 палестинських діячів.

ЦИМИ ДНЯМИ, виступаючи перед членами парляментарної комісії в питаннях тероризму, міністер юстиції Італії Філіппо Манкузо заявив, що його життя перебуває у небезпеці. „Мене кожен день залякують і погрожують фізично знищити",— сказав міністер. Ф. Манкузо в останній час звернув на себе увагу критичними висловлюваннями на адресу слідчої групи „Чисті руки" і її керівника Антоніо ді Пієтро. Міністер юстиції звинуватив цю групу у тому, що вона „зі зайвим поспіхом закривала деякі кримінальні справи". У висліді цієї критики найзнаменитіший в Італії слідчий А. ді Пієтро зреziґнував зі свого становища.

ПІД ЧАС БОЇВ під Ґрозним, столицею Чечні, росіяни тяжко поранили 12-річного чеченського патріота Аліkхана Ах'єва. Операція в умовах війни привела до того, що в рану потрапила інфекція і треба було ампутувати Алікханові ногу. Дізнавшись про це, кореспондент італійського журналу „Фамілія Крістіяна" Фульвіо Скальоне звернувся до читачів, з їхньою допомогою швидко зібрав гроші і привіз маленького чеченського героя в Мілян. Там йому лікарі зробили ще одну операцію, запевнивши, що невдовзі Алікхан почне ходити.

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УНСоюзу

Пригадуємо, що вкладки за забезпеченеві грамоти є платні на 1-ий день місяця, а не при кінці.

Просимо своєю точною вплатою допомогти секретареві вашого Відділу на час розчислитися за збірку вкладок до Головної Канцелярії.

Головна Канцелярія УНСоюзу

НА ПРОДАЖ

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

МАРІЯ СТЕЛЬМАХ член УНС Відд. 337 Т-ва ім. Івана Франка в Балтімор, Мд. Померла 19-го січня 1995 р. на 75-му році життя. Нар. 22-го серпня 1919 р. в селі Конюшків, повіт Броди, Україна. Членом УНС стала в 1969 р. Залишила у смутку мужа Володимира, дочку Галину Фаррелл, сина Романа з дружиною Сільвою. Похорон відбувся на цвинтарі св. Михаїла в Балтиморі, Мд.

Вічна Їй Пам'ять!

Остап Содовий. секр.

ТЕОДОР ГАРАУС член УНС Відд. 114 Т-ва св. Володимира в Чикаго, Ілл. Помер 1-го січня 1995 р. на 76-му році життя. Нар. 17-го червня 1918 р. в Україні. Членом УНС став 1963 р. Залишив у смутку дружину Анну Гараус. Похорон відбувся 5-го січня 1995 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Вегерт, секр.

РУСЕЛЛ ЛОБЕР, член УНС, Відд. 264, Т-ва Український Трайдент в Карнегі, Па. Помер 1-го грудня 19[illegible] року, нар. 15-го травня 1934 ро[illegible] Карнегі, Па. Залишив у смутку дружину Патріцію, синів Руселл, Давида, дочку Карол, сестер Марію Сміт, Ольгу МсКормік, брата Йосифа Лобер. Похорон відбувся 5-го грудня 1994 року на укр. цвинтарі свв. Петра і Павла в Скотт Тауншип.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ОСТАП КАРХУТ, член УНС, Відд. 177, Т-ва Сестра Любови в Провіденс, РІ. Помер 3-го січня 1995 року на 89-му році життя. Нар. 30-жовтня 1905 року в Яворові, Україна.Членом УНС став 31-го серпня 1970 року. Залишив у смутку 2-ох дочок Ірину Заболотну і Любу Квас, одного сина д-ра Нестора Кархута. Похорон відбувся 7-го січня 1995 року на укр. католицькому цвинтарі Святого Духа в Гемптонбург, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Лаба, секр.

АННА МИКИТИНСЬКА членка УНС Відд. 367 Т-ва Запорозька Січ в Рочестері, Н. Й. Померла 1-го травня 1994 р. на 98-му році життя. Нар. 1896 р. в Україні. Членкою УНС стала в 1936 р. Залишила у смутку родину Мишук і Костів в Рочестері Н. Й. Похорон відбувся 29-го червня 1994 р. на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Христина Дзюба, секр.

ХЕЛГА МІЗ членка УНС Відд. 423 в Чикаго, Ілл. Померла 20-го грудня 1994 р. на 62-му році життя. Нар. 11-го березня 1932 р. у Софії, Болгарія. Членкою УНС стала 1955 р. Залишила в смутку чоловіка Любомира, дітей: Юрія, Александра і Андрія і п'ять внуків. Похорон відбувся 23-го грудня 1994 р, на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Віра Ґоєвич, секр.

АННА СЕТНІК членка УНС Відд. 155 в Перт Амбой. Померла 30-го січня 1995 р. на 99-му році життя. Нар. 20-го листопада 1895 р. в Польщі. Членкою УНС стала 1944 р. Залишила у смутку: синів Йосифа і Івана і доньки Мері і Катерину, 6 внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся 2-го лютого 1995 р. на цвинтарі Непорочного Зачаття у Вудбрідж, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

секр.

ІВАН ВРУБЛЕВСЬКИЙ член УНС Відд. 158 Т-ва ім. Богдана Хмельницького в Бруклині, Н. Й. Помер 17-го грудня 1994 р. на 95-му році життя. Нар. 1899 р. в Містки, повіт Львів, Зах. Україна. Членом УНС став 1956 р. Залишив у смутку сина Зенка з дружиною Іванкою і дітьми в Україні. Похорон відбувся 20-го грудня 1994 р..

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Рейнарович, секр.

ВАКАЦІЇ

РОЗШУКИ

Крупа Катерина з України пошукує родину **Lisowski-Paduano.** Прошу писати на адресу: **Krupa Katerina,** 4000 Biscane Drive #113, North Port, Florida, 34287. **Tel.: 813-423-0467** або **Krupa Katerina,** 3849 Dora Dr., Warren, Mich., 48091

Стефанія Городиська-Мазяк місце замешкання Львів — Україна, розшукує брата інж. **ЕВГЕНА ГОРОДИСЬКОГО**, який з Аргентини переїхав до ЗСА. „Дорогий Геню, відізвися!" Хто знав би про місце перебування інж. Евгена Городиського-Корчака прошу подати на адресу: Irena H. Iwanczyszyn, 3435 Tibbett Ave. Bronx, N.Y. 10463.

ПРАЦЯ

REAL ESTATE

FUNERAL DIRECTORS